Aº. 1838. SURINAAMSCHE COURANT. Nº. 80.

DONDERDAG, DEN 4den OCTOBER.

PARAMARIBO.

Gouvernements Secretarij.

PARAMARIBO, *den* 1 *October* 1838.

Namens den Gouverneur Generaal *ad interim*, der Nederlandsche West-Indische Bezittingen, wordt bij deze bekend gemaakt, dat de *Zetting van het Brood* bepaald is, als volgt:

Dat een BROOD van acht Centen moet wegen 8 Oncen; — en

Dat van vier Centen, 4 Oncen.

De prijs van het VLEESCH is bepaald, als volgt:

Het RUNDVLEESCH 50 Centen } per
Het SCHAPENVLEESCH 48 »
Het VARKENSVLEESCH 36 » } pond.

Wordende alzoo alle Broodbakkers en Vleeschhouwers gelast, zich daarna te gedragen.

De Gouvernements Secretaris,
G. S. DE VEER.

Gouvernements Secretarij.

PARAMARIBO, *den* 3 *October* 1838.

Alzoo de navolgende personen, zich bij requeste aan den Gouverneur Generaal *ad interim* hebben gewend, met verzoek om *Brieven van Manumissie* te verleenen, aan de na te melden Slaven, te weten:

1º. JAMES THIJM, voor de Slaven *Pautje* en *Albert*, hem in eigendom toebehoorende.

2º. VINCENT GOTLOBB, voor de Slavin *Nelly*, hem in eigendom toebehoorende.

Zoo is het, dat Zijn Hoog Edel Gestrenge goedgevonden heeft, alvorens hierop te disponeren, op te roepen alle degenen, welke vermeenen mogten eenige redenen te hebben, zich hiertegen te verzetten, om binnen den tijd van *drie* weken, na de dagteekening dezes, van hun vermeend regt of pretentie ter Gouvernements Secretarij aanteekening te doen; zullende na verloop van dien tijd, de verzochte *Brieven van Manumissie* worden verleend.

De Gouvernements Secretaris,
G. S. DE VEER.

Burgerlijke Stand.

PARAMARIBO, *den* 1 *October* 1838.

In het Neder-District *Nickerie*, zijn op den 13den September ll., in *ondertrouw* opgenomen:

CHARLES LOWE en ELISABETH ONGERBOER, beide binnen deze Kolonie geboren en woonachtig.

De Ambtenaar van den Burgerlijken Stand,
T. M. SCHOTBORGH.

Advertentie.

(36383) Op autorisatie van het Collegie van Commissarissen van het Departement der *Onbeheerde Boedels*, zal de fungerende CURATOR, bij *inschrijving* verkoopen:

Eenige MEDICIJNEN,

toebehoorende aan den Boedel J. C. PUTSCHER. — Te bezigtigen in het Locaal van het Departement voormeld.

Zullende de inschrijvings-billetten worden aangenomen tot Zaturdag, den 6den dezer, des voormiddags ten negen ure.

Paramaribo, den 2 *October* 1838.
M. N. ARLAUD,
2de Commies.

De Kruns van Asters.

Het was op een' schoonen herfstmorgen, zoo als slechts zelden in de maand October over de reeds wegstervende Natuur opgaat, dat Mevrouw von G...., na eene lange en zware ziekte, voor de eerste maal weder de dompige en duistere ziekenkamer verliet. Aan den arm van de vriendin harer jeugd, *Carolina*, trad de jonge, beminnenswaardige vrouw in haar gewoon lievelingsvertrek, hetwelk aan den tuin uitkomende, een bevallig uitzigt over velden en beemden tot aan de verre bergen toe, aanbood.

Met zorgvuldigheid gekleed zijnde, begaf zij zich aan het venster, en beschouwde lang en stil den omtrek, in het gewaad van den herfst gehuld, door het verwelkende groen. Onder het venster bloeiden alleen nog de zachte navolgelingen van den zomer, de liefelijke Asters, in volle frischheid, schoon zij door hunne zachte bescheidene kleur in het algemeene verkwijnen der Natuur schenen in te stemmen. Mevrouw *v. G.* had den bloeitijd der viooltjes, zelfs die der rozen, verzuimd en de Asters waren de eerste bloemen, die zij dit jaar aanschouwde. Het was haar even als menigen grijsaard, die eerst op het einde zijner levensdagen zijne drukkende en kommervolle betrekkingen heeft kunnen ter zijde stellen, om eenig onschuldig levensgenot te smaken; en dat dan eerst, daar juist die dagen reeds korter worden en hij bedacht moet zijn op den aannaderenden laatsten dag, die hem alles weder ontneemt, waar hij zoo lang naar getracht en zoo weinig genot van gehad heeft. In deze zachte roering, die echter niet dan goed en weldadig op haar werkte, hief de herstellende vrouw hare vrome blikken tot den helderen hemel op en dankte Hem, die daar boven woont, met eenen grooten traan, dat hij met de wegzinkende bloemen ook haar niet nedergebogen had tot de koele, zelve stervende aarde. Met ieder oogenblik scheen zij nu hare krachten weder te bekomen, doordien zij weder in haren gewonen kring geplaatst was en vriendelijk omringd werd door de voorwerpen, die haar vroeger genoegen verschaft of bezig gehouden hadden; en zij ging vrolijk van het borduurraam, naar het klavier, naar het teekengereedschap, naar de schilderijen aan den wand en wederom naar haar klavier, welk instrument zij vlug en vol uitdrukking bespeelde.

Ook nu kon zij het zich niet ontzeggen, zich neder te zetten en het heerlijke instrument eenige toonen te ontlokken. Met de verrassendste overgangen dwaalde zij door alle toonen heen, dan eens verdwijnend, dan weder oplossende en vergoedende; en zoo liet zij hare gevoelens met de klanken wegvloeijen en zachtkens als wegwaaijen en uitrillen even als de snaren. Eindelijk ging zij, vol gedachten het venster uitziende, in een muzijkstuk uit B kleine terts over, en glimlachte uitnoodigende, tegen de naast haar zittende vriendin; deze stemde nu mede in en zoo speelden zij beiden met gevoel en uitdrukking verder. Plotseling echter hield de jonge vrouw op en vraagde luisterende: »hoort gij niet iets in het voorvertrek?" En toen *Carolina* naar de deur ging, kwam de Doctor uit de hinderlaag der half geopende deur te voorschijn, en verontschuldigde zich, dat hij het gewaagd had de Dames te beluisteren. »Maar," ging hij voort »het was onmogelijk u te storen, toen ik in de voorkamer tredende, deze hemelsche toonen vernam. Wilt gij niet de goedheid hebben het stuk nog eens te spelen, het heeft mij zeer getroffen. En doet gij het niet," voegde hij er schertsende bij, »dan zal ik u braaf beknorren, dat gij u reeds heden buiten de ziekenkamer begeven en zonder mijn verlof, en zoo aan uw klavier hebt begeven."

De Dames lagchten en herhaalden het schoone muzijkstuk. De Doctor zat nog lang na het einde in eene zigtbare gemoedsbeweging, en verzuimde geheel om aan de kunstenaressen iets verpligtends tot dank te zeggen.

»Het is toch zonderling," merkt nu de beminnenswaardige Mevr. *v. G.* aan »dat dit Muzijkstuk zoo vele menschen op dezelfde wijze aandoet, en in een' kring van somber gedachten brengt. Ten minsten schijnt het bij u ook zoo te zijn, lieve Doctor. — Het is niet zoo onverklaarbaar, waarom het altijd zoo bijzonder mijne *Carolina* en mij treft. Niet waar?"

Carolina glimlachte.

»Daar gij zoo bescheiden zijt, lieve Doctor, en niet in ons geheim wilt dringen, zal ik u daarvoor beloonen en het u in eens geheel openleggen. Het is niets minder dan een klein liefdeavontuur uit onze vroegste jeugd, ten minste eene korte lieve betrekking met eenen jongen man, die in Weenen tegen over ons woonde."

» En om wiens bezit wij reeds sedert tien jaren twisten," voegde de vrolijke *Carolina* er bij.

» Ja waarlijk," voer de jonge vrouw voort » want nog heden weten wij niet, welke van ons beiden zijne hulde gold."

» Gij wekt mijne nieuwsgierigheid op," viel de Doctor haar in, en trok zijnen stoel nader bij.

» O, stel er u zoo veel niet van voor; mijne geschiedenis is zeer kort," hernam Mevrouw *v. G.* » Onze buurman, *vis à vis*, was een hupsch, bescheiden jong mensch, en, zoo als wij vermoedden, nog met de studie bezig, ten minste zagen wij hem altijd met geweldig groote boeken uitgaan. Daar nu over het algemeen zelden een jongman en een paar meisjes eenige dagen tegen over elkander kunnen wonen, zonder eenige weinige blikken te wisselen, kunnen wij ook wel zonder komplimenten bekennen, dat wij even zoo dikwijls van ons naaiwerk opzagen, als onze buurman van zijne folianten. *Carolina* voederde haren nachtegaal aan het venster meer dan tien malen op eenen dag."

» En gij begoot meer dan twintig maal uwe *hortensia's*, zoodat zij weldra verwelkten."

» Nu, nu, — laat het zijn zoo het wil. De jonge Heer bezag ook bijna alle kwartieruurs zijnen thermometer. Vooral echter scheen hij de muzijk te beminnen. En als wij menigmaal des avonds laat in den maneschijn aan het klavier zaten en te zamen speelden of zongen, hoorden wij altoos aan de overzijde zachtjes het venster openen, en bemerkten achter de heen en weder waaijende gordijn den heimelijken luisteraar. Ja, menigmaal, als wij, om mijnen vader niet te storen, die in de nabijheid sliep, slechts zeer zachtjes tikten, ging zelfs de huisdeur tegen over ons open, en eene slanke, duistere gestalte, sloop heimelijk over de straat, bleef digt onder ons venster staan en verwijderde zich eerst weder, wanneer de naklank van ons spel reeds lang verdwenen was en men konde wanen, dat wij ons reeds te bed hadden begeven. Wij zaten dan echter nog dikwijls achter de zijden gordijnen en beluisterden onzen beluisteraar, hoe hij zich dralende verwijderde, en op zijne kamer gekomen zijnde, nogmaals zijn venster opende en luisterde, of stil de sterren of de door de maan verlichte wolken, beschouwde."

» Zoo duurde deze stille betrekking een paar zomermaanden, zonder dat wij te weten kwamen hoe de jonge man heette, want wij werden zeer streng gehouden; en de omgang met de vrouwelijke dienstboden, die anders dergelijke dingen gemakkelijk uitvorschen, ons bijna onmogelijk gemaakt. Maar juist daarom was ons de dweepachtige nabuur zoo veel te belangrijker, hoewel hij zich nooit veroorloofde een woord te fluisteren, of ons te groeten en menigmaal, dagen lang, deed, als of hij zich om ons in het geheel niet bekommerde."

» Op eenen morgen, het was een liefelijke, vriendelijke herfstmorgen, zoo als heden, zaten wij ook zoo als thans aan het klavier, en speelden hetzelfde weemoedige, zachte Adagio, hetwelk gij zoo even gehoord hebt, heer Doctor. — Daar vloog plotselijk een krans van Asters door het venster op het klavier. — Wij sprongen op, en grepen vol vreugde den krans, die van den dauw blonk. — Maar, toen de welvoegelijkheid ons veroorloofde aan het venster te treden, was de gever, — dien wij wel vermoedden — weder verdwenen."

» Wij hingen den schoonen krans zorgvuldig aan het venster, en zagen wel honderdmaal naar de groene zonnelatten tegen over ons, maar zij bleven gesloten. Des avonds zongen en speelden wij te vergeefs onze liefelijkste lokwijzen, maar ook den anderen morgen bleven de zonnelatten gesloten, en de lieveling van onze eenzaamheid was weggegaan. De krans van Asters hing lang aan het venster, tot dat hij geheel verwelkt was en zelfs nog langer, — maar onzen kransvlechter zagen wij nooit weder!"

» Gij woondet toch niet in de *** straat?" vraagde de Doctor, die met klimmende belangstelling toegehoord had.

» Ja, bijna aan het einde der straat," antwoordde Mevr. *v. G.*

» In een net, bleekgeel geschilderd huis, en — ?

» Juist, doch hoe... ?"

» De buurman *vis à vis* heette B****."

» Hoe, Doctor, gij? — gij?" riepen de beide vriendinnen verrast, bewogen en verwonderd, uit

» Ja," hernam de jonge man, onmiskenbaar getroffen," » ik had den graad van Doctor verkregen, en op dien zelfden morgen reisde ik weder naar mijne geboorteplaats terug."

Hij had de handen gevat der beide vriendinnen, die hem aanzagen, zonder woorden te kunnen vinden, en terwijl hij dezelve zacht drukte, voegde hij er fluisterende bij: » het was altijd eene der bekoorlijkste herinneringen mijner jeugd."

Nu trad de Heer *v. G.* in het vertrek, zeer verheugd, zijne lieve vrouw zoo wel te vinden, te gelijk zich verwonderende, dat alle drie in zulk eene zigtbare beweging waren. Toen hij echter het geheele herkenningstooneel gehoord had, drukte hij zijne echtgenoote aan zijne borst, en zeide glimlagchende: » Ik heb er mij reeds dikwijls over verheugd, dat het den buurman *vis à vis* eerst in het uur der scheiding inviel, u den krans van Asters toe te werpen." De jonge vrouw kuste haren gemaal hartelijk, maar *Carolina* zag zwijgend en blozend voor zich neder.

Dat de Doctor de twee vriendinnen ook in gezonde dagen nu dikwijls een bezoek gaf, kan men wel denken. Voor het overige mogen mijne schoone Lezeressen, die zoo gaarne ieder verhaal met een huwelijk willen geëindigd hebben, van het vervolg alles vermoeden, wat haar gelieft.

Allerlei.

De voortgang der Europesche beschaving, wordt veelal den wilden en onbeschaafden volken van Afrika en Amerika ter navolging aangeprezen; maar de resultaten van hunne ruwheid en onze beschaving brengen den nadenkenden mensch van zelve tot de overweging: of wij van hen, of zij van ons nog hebben te leeren. Indien het waar is, hetgeen *la Peyrouse* beweert, van zekere Wilden in Noord-Amerika, dat zij des zomers, uit hoofde van hunne vischvangst, in overvloed leven, terwijl zij des winters, als de jagt ongelukkig uitvalt, gevaar loopen, om van honger te sterven, dat zij verder, zoo haast zij hunnen honger gestild hebben, het geheele overige gedeelte van den dag in ledigheid, of met het spel, hetwelk zij hartstogtelijk beminnen, doorbrengen; zoo blijft er, wanneer men deze handelwijze met die van vele Europesche jonge voorname lieden vergelijkt, behalve de treffende overeenkomst, nog slechts te onderzoeken, wie van de beide volken bij het andere ter schole geweest is.

Toen *Dohm*, Hoogleeraar in de geschiedkunde te Hessenkassel, door den Minister *von Herzberg*, die hem gaarne in dienst van Pruissen zag, voor de eerste maal ter audientie bij *Frederik* den Grooten zou worden voorgesteld, waarschuwde de Minister hem, dat hij zich door den doordringenden blik, of door onverwachte vragen van den Koning, niet van zijn stuk zou laten brengen. De eerste vraag, die de Koning hem deed, luidde aldus: » Zeg mij eens, waarmede neemt de Geschiedenis eenen aanvang?" De Geleerde, die veel tegenwoordigheid van geest bezat, had dadelijk het volgende antwoord gereed: » Daar, waar de fabel ophoudt." Hij had bij *Frederik* aanstonds zijne fortuin gemaakt, en trad als geheim Finantieraad in nadere aanraking met zijnen doorluchtigen beschermer. Hoe veel de Koning, de Staat en de Wetenschappen daardoor gewonnen hebben, is bekend.

Een zeker Overste der ruiterij, verzocht aan Keizer *Karel V.* om zijn afscheid. De Keizer vraagde hem, waarom hij zich reeds afzonderen wilde; » omdat ik," antwoordde de Overste, » tusschen de onrusten des levens en het uur des doods gaarne nog eenige oogenblikken ten mijnen eigenen nutte wilde besteden." Dit antwoord trof den Keizer zoodanig dat hij het niet weder vergeten konde, en van dat oogenblik af besloot het voorbeeld van dezen vromen Overste te volgen, welk besluit hij bij den aannaderenden ouderdom dan ook volvoerde.

Een Invalide, welken regterhand in den oorlog afgeschoten werd, hield bij eenen lammen bedelaar om zijnen dochter aan, die met twee satervoeten een grooten ontvang op de groote wegen liet verwachten. » Neen," zeide de vader, » ik heb haar reeds een man met een houten been afgeslagen."

De dood is in het groote heelal de laatste overgang, die de onwelluidende *dissonant* des levens, in de reine harmonie der rust, oplost. — Het is de vriendelijke hovenier in den tuin der eeuwige Natuur, die de teedere betere kiem der ziel, de bloesemstof des harten, voor eenen korten tijd, in den schoot der aarde bergt, om dezelve eenmaal te planten in het Eden, en onmetelijke werelden met hoogere geesten te bevolken. — Wie zou dan voor hem vreezen?

Liefde en vriendschap blinken in den nood het sterkste uit, en verheffen zich te meer, naar mate hun genot den sterveling moeijelijker gemaakt wordt; even gelijk de zeeman bij eenen storm al zijne krachten moet inspannen, terwijl hem daarentegen de zachte westewindjes doen insluimeren.

Wie kan zich op deze wereld meester noemen? Daar zijn slechts scholieren, waarvan de een wat meer, de ander wat minder heeft geleerd.

De toekomst is slechts voor dengenen verschrikkelijk, die den moed niet heeft, om de zon der waarheid en der overtuiging regt in het aangezigt te zien.

De leugen mist alle zelfstandigheid, want zij moet altijd het kleed der waarheid leenen, om iets te schijnen.

Scheepstijdingen.

BINNENGEKOMEN.

Den 28sten September, de Nederlandsche Schoener *Jan Ernst*, Kapt. J. H. de Hazeth, van Curaçao, hebbende 26 dagen reis. — Passagier: den Heer C. P. Neuman.

UITGEKLAARD.

Den 29sten, het Schip *Amphitrite*, Kapt. A. C. Kruil, naar Rotterdam; lading: 32 vaten- en 781 balen heele Koffij, 8 vaten- en 100 balen gebr. dito.

Idem, het Schip *de Eensgezindheid*, Kapt. C. Meijer, naar Amsterdam; lading: 294 vaten Suiker, 241 balen schoone- en 3 dito vuile Katoen, 5 vaten- en 123 balen heele Koffij, 1 vat- en 36 balen gebr. dito, 1793 ponden oud Koper en 124 stuks Ossehuiden.

Gedrukt bij de Erven J. BRINK.